

och om styrkan hon fått
hur värdena ändras
när sjukdomar kommer

jag ville skjuta mig själv
redan på tunnelbanan hem
för hur svag jag har varit
och hur fel jag haft
två öl senare
var Skånegatan
ändå lite lockande
och framtiden ljus

jag fattar ingenting...

ännu inte äldre
tar jag flyget härifrån
och tänker att jag blivit lite
starkare
tänker att jag bara måste
leva lite mer
och se mig om
du vet hur jag är

men sen i mörkret på hotellet
i lappsjukans klimax
klickar jag fram bilder
som jag har i telefon
hon och jag i taxi
på väg från Gorkijparken
på ett sista försök
i Moskva

nu minns jag det som varmt
det där som frös i TV-soffan

dagarna vi inte orkade
prata med varann
jag tvivlar än en gång
och strör ut frågorna på bordet
nån säger nånting
nån annan nåt annat

jag kunde säga att jag önskar
hon förstod
men det är ju inte det
jag vill nog bara ändra sanningen
nu går solen upp
och jag står på en balkong
i ett land jag aldrig känt
och tittar österut

ett land jag aldrig känt
med nya smaker att förnimma
steg som måste tas
och mina hyllor för mig själv
stolt som en bödel
som bara gör sitt jobb
väntar jag på frälsning
och förlåtelse

jag fattar ingenting...

jag fattar ingenting
och jag ser bara tecken
bilder säga stanna
bilder säger gå
vi pratar inte mera
eller gifter oss till hösten
saker förändras
när tiden går

har jag väntat mig för mycket
blåste jag iväg
jag ser tillbaka på
en radda av affischer
jag tror jag drömde om ett liv
bara utan korridorer
utan korridorer
skulle jag bli lycklig

du kände mig när
åren var terminer
när sommaren var helig
och nätterna var allt
du har vart densamma
som en klippa genom tiden
med en hand som
verkat räcka åt oss alla

minns du när vi satt
utanför Strandbaden i Falkenberg
och lyssnade på när
havet blåste in
det var långt innan henne
det var långt före allt
men jag kan inte komma ihåg
att jag saknade nåt

jag ser regnet komma närmre
över floden
TV:n dövar tystnaden
i mörkret
tid tid
tid
inte en dag yngre

skriver jag en sång

jag fattar ingenting...